
NO FIXED
ADDRESS

DRUMPEL 7

Geen Vaste Adres

Daar is ’n oomblik in die lewe van sommige mense waarin geografie ophou om ’n kaart te wees en ’n ervaring word.

Tot op daardie dag bestaan die wêreld in boeke.

In foto’s.

In die verhale van ander.

In die nuusuitsendings.

Dan, skielik, hou dit op om nuus te wees en word dit ’n pad om af te lê.

Vir my het dit stadig gebeur.

Daar was nie ’n spesiale oggend nie.

Daar was nie ’n epiese telefoonoproep nie.

Daar was nie ’n aankondiging wat die lewe in ’n voor en ’n ná kon verdeel nie.

Daar was eenvoudig ’n deur wat oopgegaan het.

En agter daardie deur was die wêreld.

Wanneer jy die plek verlaat waar jy grootgeword het, is die eerste ding wat jy verloor die illusie dat jou manier van lewe die natuurlike manier van lewe is.

Dit is ’n heilsame skok.

Tot op daardie oomblik glo jy dat wat jy rondom jou gesien het, normaliteit verteenwoordig.

Dan kom jy elders aan.

En jy ontdek dat daar ander normaliteite bestaan.

Ander ritmes.

Ander waardes.

Ander vrese.

Ander hoop.

En almal het dieselfde waardigheid as joune.

In die begin het ek waargeneem.

Ek het geluister.

Ek het probeer verstaan.

Elke land het gelyk asof dit ’n ander weergawe van dieselfde menslike verhaal vertel.

Die tale het verander.

Die gesigte het verander.

Die gewoontes het verander.

Maar die vrae het verbasend identies gebly.

Hoe bou ’n mens ’n gesin?

Hoe verdien ’n mens respek?

Hoe beskerm ’n mens wat jy liefhet?

Hoe trotseer ’n mens die toekoms?

Elke keer was die vraag net in die aksent anders.

Nooit in die wese nie.

Ek onthou die gevoel van verwondering wat ek ervaar het wanneer ek stede binnegegaan het wat tot die dag tevore net op papier bestaan het.

Lughawens.

Stasies.

Hotelle.

Vergaderkamers.

Restaurante.

Strate.

Anonieme plekke wat hoofstukke van my lewe geword het.

Baie dink dat om te reis beteken om te beweeg.

Dit is nie waar nie.

Om te reis beteken om perspektief te verander.

Jy kan ’n vasteland deurkruis sonder om iets te leer.

Of jy kan ’n enkele straat oorsteek en daaruit verander te voorskyn kom.

Dit hang af van die oë waarmee jy kyk.

Vir jare het ek gedink dat dit ek was wat die wêreld waargeneem het.

Toe ontdek ek dat die wêreld my waargeneem het.

Elke kultuur tree op soos ’n spieël.

Dit gee jou ’n ander beeld terug van wat jy is.

In sommige lande het ek geduld geleer.

In ander aanpasbaarheid.

In nog ander dissipline.

Elke plek het my ’n les oorhandig wat ek nie geweet het ek moes leer nie.

En elke keer het dit iets in my agtergelaat wat voorheen nie bestaan het nie.

Wanneer ’n mens lank in die buiteland woon, gebeur daar iets vreemds.

Die woord “tuiste” verander van betekenis.

Dit stem nie meer ooreen met ’n adres nie.

Dit stem nie meer ooreen met ’n stad nie.

Soms stem dit nie eens met ’n land ooreen nie.

Dit word iets meer beweegliks.

Dieper.

Moeiliker om te definieer.

Tuiste word dit wat jy met jou kan saamdra.

Die beginsels.

Die herinneringe.

Die mense wat jy liefhet.

Die verhale wat jy aanhou vertel.

Al die res kan verander.

Ek het lank genoeg in verskillende lande gewoon om ’n eenvoudige waarheid te verstaan.

Mense lyk veel meer soos wat hulle vrees.

Hulle vrees om vergeet te word.

Hulle vrees om dié wat hulle liefhet te verloor.

Hulle vrees om te misluk.

Hulle vrees pyn.

Hulle vrees die tyd.

Op hierdie universele vrese word ’n groot deel van ons bestaan gebou.

En dit is juis daar waar ook die mees outentieke verbindinge gebore word.

Nie in die verskille nie.

In die gedeelde broosheid.

Elke keer as ek van land verander het, het ek iets agtergelaat.

Vriende.

Gewoontes.

Sekerhede.

Elke keer het ek iets anders gewen.

Nuwe perspektiewe.

Nuwe verhoudinge.

Nuwe vrae.

Die eindsaldo was nooit ekonomies nie.

Dit was menslik.

Hoe meer die jare verbygegaan het, hoe meer het ek verstaan dat internasionale ervaring nie bestaan uit die opstapel van stempels in ’n paspoort nie.

Dit bestaan daarin om die innerlike grense te verruim.

Om minder rigied te word.

Minder seker van jou eie sekerhede.

Meer nuuskierig.

Meer bereid om te luister.

Die wêreld beloon dikwels dié wat praat.

Die lewe, daarenteen, beloon dié wat kan luister.

En om na verskillende kulture te luister is een van die doeltreffendste vorme van opvoeding wat bestaan.

Op ’n sekere punt het ek opgehou om die lande te tel.

Ek het opgehou om die vlugte te tel.

Ek het opgehou om die afgelegde myle te tel.

Ek het verstaan dat die belangrikste afstand nie die geografiese een was nie.

Dit was die geestelike een.

Die afstand wat vooroordeel van begrip skei.

Onkunde van kennis.

Vrees van vertroue.

Elke ervaring het my gehelp om dit te verklein.

Totdat dit my iets laat verstaan het wat ek nie voorsien het nie.

Die wêreld was nie net besig om rondom my te verander nie.

Dit was besig om binne-in my te verander.

Die persoon wat jare tevore vertrek het, het nie meer bestaan nie.

In sy plek was iemand wat geleer het om dinge uit verskillende hoeke te bekyk.

Iemand minder geïnteresseerd om reg te wees en meer geïnteresseerd om te verstaan.

Iemand minder aangetrokke tot die verskille en meer oplettend vir die ooreenkomste.

Uiteindelik het ek verstaan dat die grootste verandering nie was om van een nasie na ’n ander te verhuis nie.

Dit was om van ’n eng visie na ’n breër visie te verhuis.

Asof my innerlike adres verander het.

Vir altyd.

Daarom praat hierdie drempel nie van lande nie.

Dit praat nie van kaarte nie.

Dit praat nie van grense nie.

Dit praat van transformasie.

Want daar kom ’n oomblik waarin die wêreld nie net geografie verander nie.

Dit verander van betekenis.

En wanneer dit gebeur, is dit nie meer jy wat die wêreld soek nie.

Dit is die wêreld wat binne-in jou begin lewe.

Die wêreld het van adres verander.

En die nuwe adres was ek.